

Tarinoita sankaritaidoista Osa 4, Itsesäätely

Retkellä

Jaakko-kissa, Pirkko-pupu ja Heikki-hiiri olivat lähdössä retkelle. Eikä ihan mille tahansa retkelle vaan juna- ja patikointiretkelle Repovedelle. Reissua oli suunniteltu monta päivää. Eläimet olivat merkinneet karttaan reittinsä, pakanneet kaiken tarvittavan ja olivat valmiina reissuun.

Vaikka retki oli erinomaisesti suunniteltu, ei kaikki mennyt ihan niin kuin piti. Eläimet odottivat juna oikealla laiturilla. Se oli tarkastettu monta kertaa. Juna saapuisi hetkenä minä hyvänsä. Juuri silloin kuului kuulutus:

- Arvoisat matkustajat, InterCity-juna 63 Kouvolasta Repovedelle myöhästyy noin viisitoista minuuttia.

Pirkko-pupu ei kestänyt moista viivytystä.

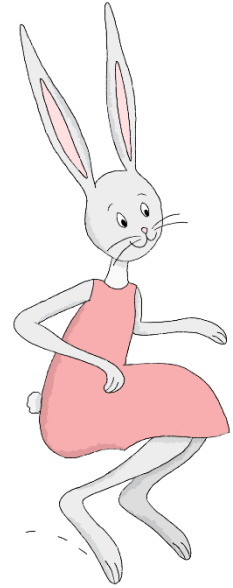
- En ala mitään. Meidän reissumme menee nyt ihan pilalle. Tekisi mieli motata sitä junaa, Pirkko uhosi nyrkit pystyssä.

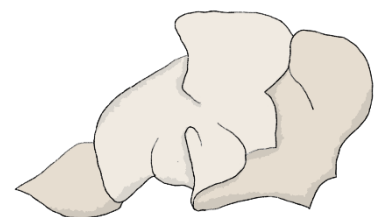
Jaakko kiskaisi viitan harteilleen salamannopeasti. Nyt tarvittiin itsesäätelytaitoja.

- Pysähdypäs Pirkko nyt. Juna on myöhässä 15 minuuttia. Se ei ole pitkä aika. Mihin sinulla on niin kiire?
- Repovedelle tietysti, Pirkko kivahti.
- Me ehdimme sinne kyllä. Ei huolta. Ja nyrkit alas. Ethän sinä voi ketään motata. Et edes junaa. Nyt hengitetään ensin ihan rauhassa. Sen jälkeen pompit pienet rauhoituspomput.

Pirkko totteli Sankarikissaa. Hän hengitti ensin kolme kertaa rauhassa sisään ja ulos ja pomppi sitten omat rauhoittelupomppunsa. Jo helpotti. Sankarikissa muistutti Pirkkoa siitä, että hermostumisen hetkellä pitää löytää sopivat keinot rauhoittua. Mottaaminen ja toisille huutaminen eivät ole sopivia tapoja. Pirkko lupasi harjoitella malttia, eikä ikinä mottaisi ketään. Eikä aikaakaan, kun juna jo saapui laiturille. Junamatka sujui mainiosti. Ystävykset suunnittelivat reittejään, söivät eväitä ja Heikki taisi ottaa pienet päiväunetkin.

Repoveden portilla oltiin taas pulassa. Kartan lukeminen ei ollutkaan niin helppoa. Karttamerkit olivat vaikeita, polkuja risteili sinne ja tänne, kukaan ei ollut varma, mihin suuntaan piti lähteä. Pirkkoa alkoi taas hermostuttaa. Yhtäkkiä Pirkko nappasi kartan itselleen ja rypisti sen pieneksi mytyksi.

Punainen viitta heilahti ja Pirkko muisti, että olisi kannattanut taas ensin malttaa.

- Minäpä käyn vähän hengittelemässä ja pomppimassa, Pirkko sanoi ja pomppi kauemmas.

Jaakko ja Heikki olivat saaneet kartan suoristettua, kun Pirkko pomppi takaisin.

- Anteeksi, en muistanut taaskaan sitä itsesääätelyä.
- Ei hätää, Jaakko lohdutti. Sen on taito, jota voi harjoitella. Harjoitus tekee mestarin.

Ystävykset katsoivat karttaa rauhassa ja reitti selkeni. He pääsivät matkaan ja retki sujui hienosti. Heillä oli huippuhauska päivä.

